

DAGENS NAMN

PER-MAGNUS EMILSSON:

Sture Eskilsson

"N jaa. Riktigt så är det nog inte."
"Nu förhåller det sig så här."
Överord har sällan varit Sture Eskilssons starka/svaga sida.

Lugnt och metodiskt — ofta utmanande lågmält har han nu under snart ett kvarts sekel bakom kulisserna initierat, stimulerat och regisserat övergången till Sverige efter socialdemokratien.

Min första kontakt med Sture kom efter studentrevolten 1968. Tre unga studentpolitiker hårt engagerade i frågor om demokrati, miljö och U-hjälp traskade runt i näringslivet för att försöka få företagen att begripa sig på politik.

Efter ett misslyckat besök på Industriförbundet — varför minns jag inte — så hamnade vi — Anders Wijkman, Carl Bildt och undertecknad — hos SAF.

Biträdande informationschefen Sture Eskilsson tog emot och förklarade hur saker och ting hänger ihop.

"Ni förstår pojkar", sa Sture.

"Företag måste faktiskt gå med vinst för att de ska kunna finnas kvar. Och det går inte att höja lönerna snabbare än produktionen. Gör vi det blir pengarna bara fler men mindre värda. Och när lönsamheten sjunker så stiger arbetslösheten."

Så fick vi unga världsförbättrare en första lektion i att grunden för välfärd ligger i näringslivet.

Två år senare blir Sture — efter att SAFs ledning tvekat ett halvår — chef för vad som då hette Avdelningen för samhällskontakt.

Men målmedvetenheten och intensiteten bakom lågmäldheten sopade snabbt undan alla tveksamheter.

Varför ska näringslivet informera? var titeln på Stures första skrift där han presenterade en långsiktig strategi för att

ändra Sverige.

Utåt märktes det i kampanjer som "Bekämpa inflationen", "Sätt fart på Sverige", "Satsa på Dig själv" och "Fri Företagsamhet — Bra för Sverige" — bara för att nämna några exempel.

Rapporter, analyser, tidskrifter, böcker, TV, radio och video.

I en kombination med målmedvetenhet i budskap har Sture under åren utnyttjat och kombinerat alla olika informationstekniker. Han är mästare i den svåra konsten att kommunicera och övertyga. Långt bortom reklamens värld.

Fondfrågan är bara ett exempel.

Redan i början på 70-talet tog Sture fram material om kapitalbildning och ägande. Men SAF var då en organisation som ställde sig neutral i frågor om ägande så inget publicerades.

När Meidner så kom med sina första idéer var det Sture som fokuserade motståndet och redan från början slog fast att alternativet till löntagarfonder är att *inte* ha löntagarfonder. Allt medan folkpartiet och Waldenströmska utredningen accepterade socialistiska problemformuleringar och kom med det ena fantasifyllda alternativet efter det andra.

Sture drev outtröttligt kampen mot fonderna och fick, när Curt Nicolin blev SAF-ordförande, det kraftfulla stöd som behövdes.

Segrar har många fäder. Och visst var det många som bidrog till vändpunkten 4 oktober 1983 när 100 000 tågade mot socialism och fonder.

Men det var Sture som stod för idén och som visste att tiden var mogen. Det jäste i landet.

Tanken på stor demonstration à la "bondetåg" hade Sture haft länge. Vid ett

strategimöte i Tylösand juni 1983 bestämde han sig och ringde Gunnar Randholm, som sedan skrev till SAF som under sommaren samlade alla näringslivsorganisationer bakom 4 oktoberkommittén.

Att gå emot andras förslag är en sak. Men Sture är också en av pelarna bakom det positiva alternativet.

SAFs 75-årsjubileum och SAF-kongressen 1977 blev det första steget till att ta tillbaka problemformuleringsprivilegiet. Kongressen 1980 kommer nog i framtiden att betraktas som en lika viktig vändpunkt som 4 oktober.

Det var då som de första tankarna på att montera ner den offentliga sektorns monopol på vård och utbildning väcktes. Men tiden var inte riktigt mogen. Attackererna på SAF växte till storm. Utan Curt Nicolins kraft kunde SAF då ha vandrat ut i förhandlingarna och korporativismens kvicksand.

SAF låg lågt några år. Det dröjde 4 år till nästa kongress. Socialdemokraterna och LO vädrade morgonluft. Idén med fonderna aktiverades.

De borgerliga förlorade 1982 års val.

Sture började bygga upp Timbro. Satade på kvalificerad information. På en

näringslivets tankesmedja och eget förlag. Marknadsekonomiskt alternativ för Sverige (MAS) inrättades. Dit knöt han Bengt Westerberg några år innan denne blev partiledare.

I dag verkar funderingarna 1980 inte speciellt uppseendeväckande. Vad som 1980 var "reaktionära idéer" är i dag "socialdemokratisk" politik.

Nu vid fyllda 60 år har Sture förflyttat basen för Sveriges förändring till Näringslivets Fond. Lika lågmält. Lika intensivt. Lika framsynt. Och lika osjälviskt. För Sture är en av de få personer som alltid satt sak i främsta rummet.

Stures lågmälda övertygelse vinner i längden. Hans exempel är en nyttig erfarenhet för alla som arbetar med tidshorisonten nästa kvartal eller nästa val.

Sture Eskilsson — bra för Sverige — var rubriken på den skrift som Sture fick på sin 50-årsdag 1980.

1990 blev titeln — Sture Eskilsson — bra för Sverige II.

Vi är några som redan funderat på vad det ska stå i hyllningsskriften när Sture år 2000 fyller 70 år.

Titeln är dock klar:

Sture Eskilsson — bra för Sverige III.